

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/33/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714205058
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2714205058.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: CCRB a.s., so sídlom Olivova 948/6, 110 00 Praha 1, IČO: 24723576, zastúpeného: Mgr. Martin Straka, advokát, so sídlom Londýnska 674/55, 120 21 Praha 2, proti žalovanej: S. D., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXXX/XX, XXX XX X., štátna občianka SR, o zaplatenie sumy 16 608,- Kč s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č. k. 5C/275/2014-70 zo dňa 22. októbra 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu zamietol a rozhodol, že žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a) a b) z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 5b z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, čl 16 ods. 2 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, § 9 ods. 3 Zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, § 3036 z.č. 89/2012 Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.2014. Skutkovo svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa zmluvy o vydaní kreditnej karty zo dňa 17.7.2010 žalovaná požiadala Raiffeisenbank a.s. o vydanie kreditnej karty Q. B. s úverovým rámcom 14 000,- Kč. Súčasťou tejto zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky Raiffeisenbank, a.s.. Žalovaná má bydlisko na území Slovenskej republiky, preto v súlade s článkom 2 nariadenia Rady je daná právomoc súdov Slovenskej republiky na konanie v tejto veci. Listom označeným ako „Prohlášení o okamžité splatnosti již vyčerpané částky úvěru včetně úroku a dalších finančních závazků“ zo dňa 27.12.2010 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že finančné záväzky voči Raiffensbank a.s. boli prehlásené za okamžité splatné. Žalovaná bola vyzvaná k okamžitej úhrade sumy 16 608,- Kč. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávky č. 3/10 zo dňa 25.5.2011, uzavretej Raiffensbank a.s ako postupcom a postupníkom, ktorým je žalobca súd zistil, že predmetom zmluvy je postúpenie pohľadávok podľa prílohy 1. Listom zo dňa 15.6.2011 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky na spoločnosť žalobcu. Účastníci si ako rozhodné hmotné právo pre svoj právny vzťah zvolili právnu úpravu platnú a účinnú na území Českej republiky, pričom súd takúto voľbu práva vyhodnotil ako súladnú s príslušnými ustanoveniami citovaného nariadenia č. 593/2008. V intenciách ustanovenia § 9 ods. 3 zák. č. 97/1963 Zb. súd ďalej skúmal, či účastníkmi zvolené rozhodné právo poskytuje žalovanej ako spotrebiteľovi ochranu v rozsahu zodpovedajúcom právnej úprave platnej na území Slovenskej republiky. Do platného slovenského právneho poriadku boli najmä novelizáciami zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (doplnením ustanovení o spotrebiteľských zmluvách), zákona č. 250/2007 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov a prijatím zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch transponované predpisy práva ochrany spotrebiteľa Európskej únie, menovite smerníc 93/13/ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a smerníc o spotrebiteľských úveroch 87/102/ES, 90/88/ES a 98/7/ES. Po posúdení konkrétneho právneho vzťahu účastníkov, dospel súd k záveru, že platná právna úprava slovenského právneho poriadku (vo vyššie citovaných predpisoch), poskytuje

žalovanej ako spotrebiteľovi, väčšiu právnu ochranu ako účastníkmi zvolená právna úprava právneho poriadku platného v Českej republike. Právna úprava obsiahnutá v slovenskom právnom poriadku je pre žalovanú výhodnejšia, pretože jej poskytuje väčšiu ochranu ako citovaná právna norma Českej republiky, keď podľa ust. § 100 z. č. 40/1964 Sb., súd na premlčanie prihliada len na námietku účastníka, pričom podľa slovenského právneho poriadku podľa § 5b z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa súd prihliada v prípade spotrebiteľských zmlúv na premlčanie práva z úradnej povinnosti. Práve toto ustanovenie súd považuje za výhodnejšie pre žalovanú, a preto rozhodol o nároku žalobcu v zmysle slovenského právneho poriadku. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou premlčania. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Vzhľadom na to, že súd má v zmysle § 5b Zák. č. 250/2007 Z. z. povinnosť prihliadať na premlčanie ex offo, sa súd v prvom rade zaoberal právnou povahou a aplikáciou tejto právnej normy vo vzťahu k predmetu uplatnenej pohľadávky v tomto konaní a právneho vzťahu vzniknutého medzi účastníkmi. Zastáva názor, že predmetná zmluva o vydaní karty a poskytnutí úverového limitu je jednoznačne zmluvou spotrebiteľskou, kde na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a preto pri právnom posúdení veci zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na ktorý sa subsidiárne vzťahuje Občiansky zákonník. Zmluva je spracovaná ako tzv. typová zmluva, podľa predtlaču. Spotrebiteľom je výlučne fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Je teda zrejmé, že ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv je nevyhnuté použiť aj v prípadoch, ak sa právny vzťah účastníkov konania tak ako je tomu v danom prípade, má spravovať Obchodným zákonníkom, keď charakter spotrebiteľskej zmluvy má tzv. absolútna obchodná zmluva o úvere podľa Obch. zákonníka. Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Vzhľadom k obsahu uzavretej zmluvy medzi účastníkmi súd posúdil podmienky zmluvy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka napriek tomu, že zmluva bola uzavretá v zmysle ustanovení Zák. č. 513/1991 Zb. - Obchodný zákonník v znení neskorších prepisov. Z hľadiska zákonodarcom sledovaného cieľa ochrany spotrebiteľa podľa cit. zákona neexistuje žiadna skutočnosť opodstatňujúca dojednanie alebo vylúčenie právnej úpravy, podľa ktorej sa má alebo nemá právny úkon posudzovať. Ustanovenie § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že v konaní je potrebné prihliadnuť na premlčanie, pričom súdu vyplýva povinnosť prihliadať na premlčanie priamo zo zákona. Z tvrdení žalobcu ako aj z listu žalobcu označeného ako „ Prohlášení o okamžité splatnosti již vyčerpané částky úvěru včetně úroku a dalších finančních závazku“ zo dňa 27.12.2010 mal súd preukázané, že žalobca uplatnil svoje právo a vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka premlčacia trojročná lehota v tomto prípade začala plynúť odo dňa 28.12.2010, kedy žalobca mohol pohľadávku prvýkrát uplatniť na súde a uplynula dňa 28.12.2013. Návrh na súd bol podaný dňa 18.8.2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, z toho vyplýva, že žalobcov právo na zaplatenie dlžnej sumy bolo už premlčané a keďže súd má povinnosť prihliadať na premlčanie z úradnej povinnosti, súd nemohol žalobcovi toto právo priznať a uplatnený návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol s použitím ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. avšak žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná náhradu trov konania nepriznal, keďže žalovaná si trovy neuplatnila ani nevyčíslila a ani zo spisu žiadne trovy žalovaného nevyplývajú.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d), § 205 ods. 2 písm. g) O.s.p.. Uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o vydaní kreditnej karty č. 1205278 dňa 17.8.2010. Predmetná zmluva je zmluvou o úvere uzatvorenou podľa ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a ide o tzv. absolútny obchodno-záväzkový vzťah, ktorého úprava

sa riadi vždy Obchodným zákonníkom. Z uvedeného vyplýva, že na pohľadávku, ktorá vznikla z úverovej zmluvy sa použije právna úprava Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka je premlčacia doba štvorročná. K zosplatneniu pohľadávky došlo dňa 27.12.2010, ktorá bola vystavená zo strany Raiffeisenbank, a.s., pričom premlčacia doba začala plynúť dňa 28.12.2010. K uplynutiu premlčacej doby by došlo najskôr 28.12.2014, avšak žaloba bola súdu doručená dňa 18.8.2014, teda ešte pred uplynutím premlčacej doby. Žalobca zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 3337/2010 zo dňa 24.7.2012. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§10 ods. 1 O.s.p.), po zistení že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom nároku žalobcu je zaplatenie sumy v celkovej výške 16.608 Kč i s úrokom vo výške 24,84% ročne zo sumy 14.000 Kč od 28.12.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 7,75% ročne zo sumy 14.000 Kč od 28.12.2010 do zaplatenia pričom svoj nárok odvodzuje zo Zmluvy o zmluvy o vydaní kreditnej karty č. 1205278.

V danom prípade nebolo sporným, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, ale to či plynutie premlčacej doby treba posudzovať podľa Obchodného zákonníka, resp. podľa Občianskeho zákonníka.

Keďže v súdnej veci ide o spor s medzinárodným prvkom, bolo potrebné sa v prvom rade vysporiadať s otázkou použitia rozhodného práva pre riešenie predmetnej právnej veci.

Podľa Kapitoly II článku 3 bodu 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008, zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

V prejednávanej veci ide o uplatnenie nárokov zo spotrebiteľského právneho vzťahu, založeného Zmluvou o vydaní kreditnej karty č. 1205278 zo dňa 17.08.2010 uzatvorenou medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou. Podľa Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných kariet bolo dojednané v čl. XVIII. Záverečných ustanoveniach v bode XVIII.1: Vydanie a užívanie elektronického platobného prostriedku (Karty) sa riadi ustanoveniami zákona č. 21/1992 Sb. o bankách v platnom znení, zákona č. 124/2002 Sb. O prevodoch peňažných prostriedkov, elektronických platobných prostriedkov a platobných systémoch (zákon o platobnom styku) a podporne tiež príslušnými ustanoveniami Obchodného a Občianskeho zákonníka a ostatnými príslušných právnymi predpismi Českej republiky.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa pri posudzovaní právneho stavu aplikoval ustanovenia slovenského právneho poriadku a to i v časti premlčania, z dôvodu, že slovenská právna úprava poskytuje žalovanej ako spotrebiteľovi väčšiu právnu ochranu ako účastníkmi zvolená právna úprava právneho poriadku platného v Českej republike, pričom vychádzal z § 9 ods. 3 Zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom.

Podľa § 2 Zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy.

Niet pochyb o tom, že medzinárodné zmluvy, ktoré EÚ uzaviera, zaväzujú aj Slovenskú republiku, a to od okamihu pristúpenia Slovenskej republiky k EÚ, resp. pokiaľ ide o neskôr uzavreté zmluvy, od okamihu nadobudnutia ich platnosti. I v tomto prípade má Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady

(ES) č. 593/2008 prednosť pred zákonom o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Keďže si účastníci v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami nariadenia a VOP zvolili, že sa zmluva spravuje právnym poriadkom Českej republiky, súd prvého stupňa pochybil pokiaľ zmluvný vzťah neposudzoval podľa práva, ktoré si zmluvné strany zvolili, to je právo Českej republiky.

Na rozdiel od Slovenskej právnej úpravy, Česká republika pri aplikácii v otázke premlčania v spotrebiteľských veciach dáva prednosť Obchodnému zákonníku. Tu odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 MCdo 16/2014 z 27. augusta 2015 kde, dovolací súd dospel k záveru, že na predmetný vzťah zo spotrebiteľného úveru je potrebné aplikovať úpravu premlčania nachádzajúcu sa v Obchodnom zákonníku, teda štvorročnú premlčaciu dobu podľa ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka. Vyslovil tiež, že „Záver dovolacieho súdu je v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky. V rozsudku z 24. júla 2012, sp.zn. 32 Cdo 3337/2010, uverejnenom pod číslom 135/2012 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, Najvyšší súd Českej republiky vyvodil, že úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku v ustanovení § 101 a nasl. nie je tými ďalšími ustanoveniami smerujúcimi k ochrane spotrebiteľa, ktoré mal zákonodarca v ustanovení § 262 ods. 4 časti vety prvej za bodkočiarkou Obchodného zákonníka na zreteli. Ustanovenie § 262 ods. 4 Obchodného zákonníka bolo prevzaté do právneho poriadku Českej republiky zákonom č. 370 / 2000 Sb. ktorým sa mení Obchodný zákonník, účinný od 1. januára 2001, v súvislosti s požiadavkami Smernice Rady ES č. 93/13 / EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“), na základe ktorej tiež boli do Občianskeho zákonníka doplnené ustanovenia § 52 až § 65 upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Cieľom bolo rozšírenie uplatňovania ustanovení na ochranu spotrebiteľa na všetky druhy zmlúv bez ohľadu na to, v akom kódexe sú upravené. Výkladom ustanovenia § 262 ods. 4 časti vety prvej za bodkočiarkou Obchodného zákonníka však nemožno dospieť k záveru, že odôvodňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia, ktoré by mohlo byť pre spotrebiteľa výhodnejšie. S takýmto záverom nemožno súhlasiť už len preto, že by vnášal do právnych vzťahov zásadnú neistotu a znamenal by tiež výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov týchto vzťahov. Úprava premlčania nie je úpravou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa; odlišne upravená dĺžka premlčacej doby v občianskom a obchodnom zákonníku je len výsledkom rôznych legislatívnych procesov, z ktorých však žiadny nesmeruje k ochrane slabšej strany (spotrebiteľov). Premlčanie pôsobí voči oboj stranám rovnako. Z komplexnej úpravy premlčania v každom z týchto zákonov nie je možné považovať len niektoré z nich za výhodnejšie pre spotrebiteľov. Ak by úmyslom zákonodarcu bolo uprednostniť aplikáciu všetkých pre nepodnikateľov "výhodnejších" úprav, iste by nepoužil formuláciu príkladným výpočtom s výslovným odkazom na úpravu spotrebiteľských zmlúv, adhézných zmlúv a nekalých podmienok, ale všeobecnú formuláciu. K tým istým záverom sa Najvyšší súd Českej republiky prihlásil aj v rozsudku z 31. októbra 2012, sp.zn. 23 Cdo 1750/2010 (K. <.).

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude posúdiť nárok žalobcu v zmysle právnych predpisov Českej republiky, pri plynutí premlčacej doby aplikovať ust. Obchodného zákonníka, pričom v prípade ak nárok žalobcu premlčaný nebude, bude potrebné vykonať dokazovanie ohľadom toho z čoho žalovaná istina pozostáva a posúdiť nárok žalobcu v zmysle predpisov spotrebiteľského práva Českej republiky. Na základe vykonaného dokazovania s ohľadom na už vyššie uvedený názor odvolacieho súdu vo veci rozhodne, pričom bude dbať na to, aby rozsudok obsahoval všetky náležitosti podľa § 157 O.s.p.

Prvostupňový súd zároveň rozhodne o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

Toto uznesenie bolo prijaté v odvolacom senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.